

Vier verfilmbare verhalen

Vier verfilmbare verhalen

Henrick W. Vos

Mijn bijzondere dank gaat uit naar Lili Anne Swinkels. Haar opbouwende kritiek over mijn schrijfsels heeft mij erg geïnspireerd.

Inhoud:

Dieper	7
Een charmante schoonzoon	37
La mia amata Toscana	70
Een kerstverhaal	85

Schrijver: Henrick W. Vos

Redacteur: Janneke van Bommel

Coverontwerp: Vulpes-Artem

ISBN: 9789464929034

© Henrick W. Vos

2024 (Deze verhalen maken deel uit van de eerder uitgegeven verhalenbundel Koning Sarcasticus)

Alle personages in dit boek zijn fictief en elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, berust op louter toeval.

1. Dieper

Wij hadden vroeger in onze buurt een jongen, die luisterde naar de naam Dieper. Dat is geen gewone naam, zult u denken en daarin moet ik u gelijk geven. Het was dan ook niet zijn echte naam, maar als wij tegenover elkaar zijn echte naam zouden uitspreken, wist niemand over wie we het hadden. De kans was groot dat als we hem met zijn eigen naam hadden aangesproken, hij niet zou reageren. Het schijnt dat hij als jongetje van elf al hevig geïnteresseerd was in meisjes en hij wist er al erg veel van voor zijn leeftijd. Hoe hij aan die wijsheden kwam, is mij tot op heden een raadsel, maar het schijnt dat hij graag over meisjes praatte en fantaseerde waarbij hij zijn toehoorders, over het algemeen kinderen van zijn leeftijd, wist te vertellen dat je meisjes diep moest nemen. 'Diep en hard', was zijn credo. Zijn leeftijdgenootjes hadden geen notie waar hij het over had, maar het schijnt dat in die tijd zijn bijnaam ontstaan is.

De vader van Dieper was een Engelsman, die na de bevrijding van ons land een poosje in Nederland is gebleven, omdat hij als bevrijder een bepaald aanzien genoot. Bovendien was Robert Wakefield, zo heette de soldaat, een vlotte prater die graag in uitgaansgelegenheden vertoefde en hij maakte gemakkelijk nieuwe vrienden. Hij neukte daarbij alles wat los en vast zat en op een bepaald moment kruiste Robert het pad van Fieke van Grootel, die in de Honthorststraat woonde en ramde zijn leuter in de mik van Fieke en zie, negen maanden later aanschouwde een blèrend jong, dat de naam Harold kreeg, het levenslicht. Die naam hoeft u niet te onthouden, want Dieper past beter bij hem. Robert vond dat aan alle goede dingen een eind kwam en het

was tijd om terug te keren naar zijn geboortegrond in Good Old Britain en Fieke bleef achter met de kleine Dieper.

Ik zal een jaar of zestien zijn geweest toen ik Dieper voor het eerst ontmoette, hoewel ik zijn naam al eerder had gehoord. Wij gingen meestal rond bij de speeltuin aan de Weissenbruchlaan waar jongeren uit de omgeving op hun bromfiets naar toekwamen. Als het mooi weer was, schoolden we daar soms wel met meer dan dertig jongeren samen. Het was een geknetter van jewelste van af- en aanrijdende Puchs, Tomossen en Zündapps, en ook Dieper kwam daar weleens. We zagen hem al van ver aankomen over het Pieter Neefspad dat tussen de bejaardenwoningen en het grasveld lag, omdat hij steevast zijn blauwe Zündapp halverwege het pad liet steigeren. Op het achterwiel naderde hij ons met een behoorlijke vaart en vlak voordat hij bij ons was dook zijn bromfiets aan de voorkant diep in de schokdempers, terwijl zijn achterwiel, geblokkeerd, wat naar de zijkant slipte waarbij het grind woest opspatte. Hij wist zijn entree te maken en wij vonden het schitterend. Maar we hielden hem ook goed in de gaten, want dat hij op hoge snelheid op zijn achterwiel over een voetpad scheurde terwijl daar ook vaak bejaarde mensen liepen, boeide hem niet. Hoeveel waarde hij aan ons welzijn hechtte, was zeer de vraag. Hoe we Dieper tegenwoordig zouden zien als hij een poosje doorgezaagd zou zijn door een dozijn psychologen weet ik niet, ik kan er ook niet goed een vinger op leggen, maar hij was, om het voorzichtig uit te drukken, behoorlijk anders. Wij hadden daar in die tijd wel wat andere aanduidingen voor, zoals achterlijk, volkomen debiel, van de pot gerukt, gek, een halve gare of een mongool, maar een feit is wel dat er met Dieper iets aan de hand was.

Hij had niet veel scholing gehad en kon bijgevolg niet lezen en schrijven. Hoewel hij soms verrassende uitspraken kon doen, ging er over het algemeen niet veel interesse van hem uit naar de dingen in de wereld. Wij vonden hem behoorlijk stom. Wat hem voornamelijk bezig hield was zuipen en op zijn brommer

rijden. Twee zaken, die hij noodzakelijkerwijs moest combineren, meende Dieper, want zonder brommer kon hij niet naar de kroeg en van zuipen ging hij alleen maar beter rijden, zei hij. Dat die mening niet door iedereen werd gedeeld was terecht, want hij belandde regelmatig met zijn brommer in een sloot of hij ging in een bocht snoeihard op zijn bakkes.

Het leek alsof hij nergens bang voor was en consequenties als gevolg van zijn gedrag schenen nooit op te doemen onder zijn hersenpan, want hij krom met het grootste gemak in bomen en op daken, hij scheurde met grote snelheid tussen auto's door, negeerde slagbomen van spoorwegovergangen, kortom, hij was voor de duivel niet bang.

Of ik het onverschrokkenheid of krankzinnigheid moet noemen laat ik in het midden, maar het maakte wel indruk op ons. Wij hadden wel grote praatjes, maar kenden onze grenzen, waar we overigens zo nu en dan best overheen durfden te gaan. Maar de manier waarop Dieper zich niet bewust was van grenzen of gevaar wijt ik toch eerder aan bepaalde onvermogens.

Naast zuipen en zijn bromfiets waren meiden zijn grootste hobby. Hoewel meiden zijn bijzondere aandacht genoten, had hij ze niet voor het uitkiezen, maar in de tijd dat wij op de Weissenbruchlaan rondhingen had hij toch een mokkel aan de haak geslagen. Het wicht zal beslist een naam gehad hebben, maar iemand van ons clubje had haar tot dikke Dora bestempeld en zo bleef ze voor ons heten. Het intelligentiequotiënt van dikke Dora was nauwelijks hoger dan dat van Dieper en waarschijnlijk waren ze alletwee blij dat ze iemand konden krijgen. Dikke Dora was, zoals gezegd, behoorlijk corpulent, maar ook behoorlijk lang, en het was een plezier om naar te kijken als ze samen op de brommer van Dieper rondreden. Het eerste wat opviel was het enorme lichaam dat driekwart van de buddyseat in beslag nam, waardoor de Zündapp niet meer leek dan een Zündappje. Tussen haar grote tietten en haar kolossale dijen half op de benzinetank zat de veel kleinere en tengerder Dieper. Eigenlijk was het een goei meisje en ze was best lief. Veel te lief eigenlijk, want ze pikte alle grappen en grollen, die

Dieper met haar uithaalde. Soms trok hij het korte rokje van haar omhoog en zei hij dat ze haar flinke billen maar eens moest laten zien aan ons, terwijl hij met de vlakke hand op haar bovenbeen kletste zodat er een rode afdruk achterbleef.

‘Niet doen, dat doet pijn’, schreeuwde ze dan.

‘Laat ze maar eens zien, die lekkere billen’, en nu petste hij net zo hard op het andere bovenbeen.

Ze onderging het gelaten.

Of die keer dat we ze samen zagen op het einde van de speelwei tegenover de kerk. Hij probeerde meteen indruk op ons te maken ten koste van dikke Dora door zijn brommer te laten steigeren terwijl zij achterop zat. Ze schrok zich een ongeluk omdat ze meende dat ze er af zou tuimelen, maar Dieper liet de bromfiets terug op het voorwiel vallen.

‘Dieper, Dieper, niet doen!’ schreeuwde dikke Dora, wat voor haar kwelgeest een reden was om de Zündapp steeds opnieuw te laten steigeren, terwijl voorbijgangers nieuwsgierig omkeken wat er toch aan de hand was. Wat hij ook deed, hoe hij haar ook choqueeerde of liet schrikken, op het moment dat hij ophield was het over en was ze weer lief tegen hem.

Op een dag had Dieper zijn rijbewijs gehaald. Hij was een aantal keren op theoretisch examen geweest en op één na zoveel keren was hij gezakt. Dat gebeurde steeds mondeling, omdat hij de kunst van het schrift niet beheerste. Avonden lang had Fieke naast haar zoon gezeten om hem te overhoren en hem te helpen de regels te onthouden en wonder boven wonder was hij die laatste keer geslaagd. Tot ieders verrassing slaagde hij voor zijn praktijk de eerste keer.

‘Je moet gewoon rijden’, zei hij. ‘Gewoon rijden en opletten!’ Hij maakte daarbij het voor hem zo kenmerkende gebaar als hij meende dat hij iets slims zei, door zijn armen wijd te spreiden. Zijn armen vormden dan een diagonaal, omdat hij zijn rechterarm schuin omlaag liet wijzen en zijn linkerarm schuin omhoog. Hij gebruikte dit gebaar vaak als hij ons iets te melden had dat onze kennis zou verrijken. Nadat Dieper zijn rijbewijs

had opgehaald bij het Stadhuis had hij een tweedehands DAF 44 gekregen van Fieke, omdat ze vond dat hij dat verdiende. Bovendien was zij afhankelijk van het openbaar vervoer en nu kon haar zoon haar mooi overal naartoe brengen. Omdat Dieper een jaar of drie ouder was dan het gros van onze vriendengroep, vonden wij het reuze spannend dat hij als eerste een auto had, terwijl wij nog steeds op onze brommers rondscheurden. Dieper op zijn beurt genoot van de aandacht, die wij voor hem hadden. Zo zagen wij hem eens over de Canisiuslaan rijden, toen we met een groepje bij elkaar stonden op het veldje tegenover de Pius X kerk. Hij had ons gezien in het voorbijgaan en even later zagen wij hem op volle snelheid achteruitrijden in tegengestelde richting. Hier moesten een paar andere automobilisten ijlings uitwijken om niet met hem in botsing te komen, terwijl Dieper kreten naar ons slaakte door zijn opengedraaide raam, die overstemd werden door het geclaxonneer van de ternauwernood aan een botsing ontsnapte automobilisten. Hij had de DAF weer in zijn vooruit gezet en nu reed hij links van de weg en parkeerde de auto met twee wielen op het trottoir, waarna hij uitstapte. Dat hij daarbij enkele fietsers hinderde, ontsnapte aan zijn aandacht.

‘Hé, stelletje baliekluivers’, riep hij naar ons.

‘Je bent levensgevaarlijk’, zeiden wij, waarop hij in een schaterlach uitbarstte.

‘Een DAF gaat in zijn achteruit net zo hard als in zijn vooruit’, wist hij ons te vertellen en zijn armen maakten het diagonale gebaar.

‘Ja ja, het pientere pookje.’ Dieper vond zijn uitspraak minstens zo pienter als het door hem zo bejubelde pookje. Helaas had het bijzonder intelligente onderdeel van de DAF niet kunnen voorkomen dat Dieper zijn auto binnen een paar weken in puin gereden had.

Hij had zich op een zaterdagavond behoorlijk laten vollopen met spatjes in de kroeg van Lieve, waarna hij besloot om nog efkes naar de stad te gaan, waarmee hij het centrum bedoelde. Met